

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 260.028 van 6 juni 2024
in de zaak A. 238.495/VII-41.930**

In zake : J.E.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Merlijn De Rechter en Alice Rouckhout
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Cogels Osylei 61
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de PROVINCIE LIMBURG

Tussenkommende partijen :

1. de NV CONI
2. de NV FOBUCO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristof Vanhove
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Kuringersteenweg 179
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 februari 2023, strekt tot de nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-2223-0434 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen van 12 januari 2023 in de zaak 2122-RvVb-0433-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 25 mei 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

De nv Coni en de nv Fobuco hebben een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 13 juli 2023. De tussenkomende partijen hebben een memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft op 5 oktober 2023 een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ (hierna: cassatieprocedurebesluit).

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 mei 2024.

Staatsraad Francis Van Nuffel heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sabiha Harrass, die *loco* advocaten Merlijn De Rechter en Alice Rouckhout verschijnt voor verzoeker en advocaat Louis Vermeulen, die *loco* advocaat Kristof Vanhove verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroet heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 (hierna: RvS-wet).

III. Feiten

3.1. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem verleent aan verzoeker een omgevingsvergunning voor het bouwen van een winkel en een fitness en andere werken. Met een beslissing van 8 juli 2021 verklaart de verwerende partij het bestuurlijk beroep van de tussenkomende partijen tegen deze beslissing gegrond, en weigert zij de gevraagde vergunning. Aan deze beslissing gingen ongunstige adviezen vooraf van het Agentschap Innoveren en Ondernemen, en van de provinciale omgevingsambtenaar. De vergunning werd echter geweigerd nadat was vastgesteld dat de aanvraag was ingediend zonder m.e.r.-screeningsnota en als zodanig behept was met een gebrek dat niet meer kon worden geredimeerd.

3.2. Verzoeker dient een nieuwe vergunningsaanvraag in. In vergelijking met de eerste aanvraag wordt geen fitness meer voorzien in het project. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Dilsen-Stokkem verleent de gevraagde vergunning. De verwerende partij verklaart het bestuurlijk beroep van de tussenkomende partijen tegen deze beslissing gegrond, en weigert de vergunning met een beslissing van 15 december 2021. Zij treedt daartoe de ongunstige adviezen bij van het Agentschap Innoveren en Ondernemen, en van de provinciale omgevingsambtenaar.

3.3. Het bestreden arrest verwerpt het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de verwerende partij van 15 december 2021.

IV. Onderzoek van de cassatiemiddelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert de schending aan van:
- artikel 4.3.1, § 1 en § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’,
- het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en
- artikel 149 van de Grondwet.

5. Verzoeker zet uiteen dat in het bestreden arrest geen enkel antwoord is terug te vinden op zijn argument aangaande de verstrengde en/of bijkomende motiveringsplicht die op de deputatie rust wanneer zij haar eerder ingenomen standpunt wijzigt en ingaat tegen een andersluidend standpunt van de provinciale omgevingsambtenaar. Er zou door de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet gezegd worden waarom de verwerende partij in het licht van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in de bestreden beslissing kon volstaan met de zin “verweerster treedt het advies van [het Agentschap Innoveren en Ondernemen] bij” terwijl zij in de eerdere beslissing van 8 juli 2021 dat advies niet heeft gevolgd. De nalatigheid van de Raad voor Vergunningsbetwistingen om het door verzoeker aangekaarte motiveringsgebrek mee te nemen in zijn oordeel, maakt volgens verzoeker een schending uit van artikel 149 van de Grondwet.

Beoordeling

6. Luidens artikel 3, § 2, 9°, van het cassatieprocedurebesluit moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de cassatiemiddelen bevatten”. Onder “cassatiemiddel” moet een voldoende duidelijke omschrijving van de door het bestreden arrest geschonden rechtsregel of rechtsbeginsel worden begrepen. Onder “uiteenzetting” van het cassatiemiddel moet worden begrepen de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden uitspraak worden miskend.

In het middel wordt niet uiteengezet op welke wijze het bestreden arrest een schending zou inhouden van artikel 4.3.1, § 1 en § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen'. Het middel is dan ook niet ontvankelijk in zoverre het de schending van deze bepalingen aanvoert.

7. Het bestreden arrest stelt vast en oordeelt:

- door te oordelen dat het aangevraagde niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening en niet in overeenstemming is met de doelstellingen van het decreet van 15 juli 2016 'betreffende het integraal handelsvestigingsbeleid', treedt de verwerende partij in de bestreden beslissing de adviezen van, respectievelijk, de provinciale omgevingsambtenaar en het Agentschap Innoveren en Ondernemen uitdrukkelijk bij;
- hoewel de verwerende partij in haar eerdere beslissing van 8 juli 2021 niet uitdrukkelijk aangegeven heeft het standpunt van het Agentschap Innoveren en Ondernemen bij te treden, kan daaruit niet afgeleid worden dat de verwerende partij van het advies wenste af te wijken;
- in de beslissing van 8 juli 2021 werd geen standpunt ingenomen ter weerlegging van het advies van het Agentschap Innoveren en Ondernemen, noch de redenen opgesomd waarom de aanvraag haar inziens in overeenstemming is met de doelstellingen van het integraal handelsvestigingsbeleid; dit hoefde ook niet nu het ontbreken van de m.e.r.-screening bij de aanvraag in eerste aanleg noodzakelijkerwijs tot een weigeringsbeslissing moest leiden.

Met deze vaststellingen en beoordelingen heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen de stelling van verzoeker weerlegd dat de verwerende partij in de eerste beslissing van 8 juli 2021 is afgeweken van de ongunstige adviezen van de provinciale omgevingsambtenaar en het Agentschap Innoveren en Ondernemen. Het argument van verzoeker dat voor de verwerende partij een verstrengde en/of bijkomende motiveringsplicht gold, steunt volledig op deze stelling die in het bestreden arrest werd weerlegd. Met de weerlegging van de stelling van verzoeker heeft de Raad voor Vergunningsbetwistingen dan ook geantwoord op dit argument. De aangevoerde schending van de rechterlijke motiveringsplicht, bedoeld in artikel 149 van de Grondwet, mist bijgevolg feitelijke grondslag. Ook de aangevoerde miskennis van de draagwijdte van

verschillende beginselen van behoorlijk bestuur, mist om dezelfde reden feitelijke grondslag.

8. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. Verzoeker voert de schending aan van:

- artikel 4.3.1, § 1 en § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’,
- het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en
- artikel 149 van de Grondwet.

10. In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen een te steriele toets heeft gehanteerd van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel nu hij onvoldoende de context en motivatie van het volledige weigeringsbesluit in acht neemt. Meer in het bijzonder zou de Raad geen belang hechten aan de ruimere context van “de schrapping” van de woorden “het ongunstige advies van [het Agentschap Innoveren en Ondernemen] wordt bijgetreden” en het “herschrijven van de beoordeling” in de beslissing van 8 juli 2021, waaruit volgens verzoeker volgt dat de verwerende partij kenbaar maakte dat zij een visie had die afweek van dat ongunstige advies, zodat het vertrouwen werd gewekt dat die visie niet meer zou worden verlaten.

11. In het tweede middelonderdeel laat verzoeker gelden dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen onterecht niet heeft gesteld dat er geen verstrengde motiveringsplicht geldt, nu hij onvoldoende de context en de motivatie van het volledige weigeringsbesluit in acht neemt.

Beoordeling

12. In het middel wordt niet uiteengezet op welke wijze het bestreden arrest een schending zou inhouden van artikel 4.3.1, § 1 en § 2, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en van artikel 149 van de Grondwet.

13. In zoverre in het middel de schending wordt aangevoerd van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, nodigt verzoeker de Raad van State uit om opnieuw te beoordelen of de verwerende partij met de eerste vergunningsbeslissing rechtmatige verwachtingen heeft gewekt die zij met de tweede vergunningsbeslissing heeft beschaamd.

Artikel 14, § 2, RvS-wet bepaalt dat de Raad van State als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf treedt. Bijgevolg kan het cassatieberoep niet ertoe strekken de Raad van State te verplichten de feitelijke beoordeling van de Raad voor Vergunningsbetwistingen over te doen.

14. Het middel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een bijdrage van 24 euro.

De tussenkomende partijen worden verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 300 euro, elk voor de helft.

3. De te veel betaalde rolrechten ten bedrage van 300 euro dienen te worden terugbetaald aan de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op zes juni tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Carlo Adams